

TEATERAVISEN.DK

SCENEKUNST
FOR BØRN
OG UNGE

Teatret Graense-Loes: It's all my fault

Piet Gitz-Johansen og My Lambertsen med astronautdukke og digitalt udstyr i en flot frontberetning fra en teenagers indre kaos. Foto: Per Morten Abrahamsen

I hovedet på en teenager

05-03-2016

Med en flot scenografi og digital generøsitet sætter Graense-Loes billeder på unges indre kaos.

Det første, man ser, er et mystisk væsen, som bærer hele verden på sine skuldre. Eller er det mon solen? Det sidste virker mest logisk, for skikkelsen bærer vinger med store mørke fjer. De bliver liggende tilbage, når han rejser sig som en Ikaros, der er kommet for tæt på solen og har brændt sig.

Kender nutidens teenagere myten? Det er ikke til at vide. Men astronauthjelme og lysende skosåler signalerer klart vores digitale globale tidsalder.

Forestillingen 'It's all my fault' lukker os direkte ind i en hovedet på en teenager, hvor vi møder det kaos af usikkerhed, frygt og glad forventning til voksenlivet, der trives bag hjerneskallen.

Det afspejles alt sammen i en forrygende flot scenografi, hvor et kongebåt tæppe danner baggrund for de mest finurlige, lysende genstande. De er med generøs dekorativ hånd fordelt rundt om på gulvet, hvor de holder væsenet/teenageren travlt beskæftiget.

Hans hvide ærmeløse undertrøje og lange underbukser er til gengæld ikke noget visuelt vidunder. Piet Gitz-Johansens robuste krop og stærke fysiske spil udtrykker heller ikke ligefrem pubertær skrøbelighed. Men hans åbne ansigt og rastløse stil giver figuren en

FAKTA

Teatret Graense-Loes: It's all my fault -

Iscenesættelse: Katrine Karlsen. Dramaturg: Jette Lund. Scenografi og videodesign: Sissel Romme Christensen. Lysdesign: Carina Persson. Koreografi: Adelaide Bentzon. Musik: Anders Busk. Medvirkende: Piet Gitz-Johansen og My Lambertsen. Aldersgruppe: Fra 13 år. Varighed: 50 minutter. Turneforestilling. Set marts 2016 på Nationalmuseet, hvor den spiller til 6. marts. Kan også opleves på Aprilfestival (www.aprilfestival.dk) på Frederiksberg. www.graense-loes.dk

nærtagende overbevisende følsomhed, der gør indtryk vejen gennem mange trængsler.

Den kæmpemæssige klode/sol hænger midt i rummet let som en fjer og perfekt som lærred for et væld af videoklip. Nogle laves på stedet af et håndholdt rumfartøj, der giver begrebet skjult kamera en helt ny og underholdende betydning.

Muntherheden stiger, når det pludselig er tilskuerne, der en efter en dukker op på billederne og forbløffede og forlegne stirrer på sig selv og hinanden.

Flyvende af selvtillid

Piet Gitz-Johansen okser rundt fra det ene lille lysende og lækre digitale vidunder til det næste. Men han slipper dem hurtigt igen, og går videre til den næste. Selv den ualmindelig nuttede mini-astronautdukke ender som en uordentlig bunke på gulvet mellem et par tilskuere uden rigtig at bidrage med noget.

Hvorfor det sker, er svært at blive klog på. Er det udtryk for zapper-kultur, brug-og- smid-væk normer eller almindelig teenage-forvirring – nok nærmest lidt af det hele.

Forældrene er til stede som stemmer fulde af formninger og opmuntrende råd, der fyres af per automatpilot uden skygge af personligt nærvær. 'Kom så', 'Tag et valg', 'Tro på dig selv'. 'Kom i gang med kærligheden'.

Men det er nemmere sagt end gjort og et sted, hvor forestillingen med medfølelse humor rammer spot on i de problemstillinger, som tidens unge kæmper med.

De store vingerne kommer på igen og gør ham flyvende af selvtillid. Men kun for en tid, indtil han går amok på kloden og kravene, der presser ham. Iført en klodset grøn hjelm vender han tilbage til virkeligheden og forsøger at skabe kontakt. Det virker ikke.

Så prøver han igen uden hjelm og med direkte appel til publikum. Men ingen rækker den ensomme en hjælpende hånd.

Frelsen kommer fra My Lambertsen, der tavst og roligt styrer teknikken ved pulten og på gulvet. Indtil hun pludselig begynder at synge lyst og fint og i stærk kontrast til den fræsende lydside, der også præger forestillingen.

'I want to dance with somebody', synger hun lokkende, og jo, den er fyren med på. Den glitrende party-jakke kommer på i en fart, og sådan får kærligheden - sødt og morsomt - det sidste håbefulde ord som modgift til kaos.

Af: Randi K. Pedersen